

Loven, som ere undergivne Fabriktilsyn i Henhold til Lov Nr. 56 af 12te April 1889 § 11 første Punktum. Det betyder jo, at de Maskiner, som drives ved Damp, Gas osv., gaa ind under Loven, men de, der drives ved Vand- og Vindkraft — undtagen Møller — og dyrisk Kraft, falde uden for Loven. Jeg vil herved minde om, hvad jeg før nævnte, at Hakkelsemaskiner og lignende Maskiner, der drives ved Hestegang, saa vidt jeg ved erfaringsmæssigt vise sig overordentlig farlige, farligere end de fleste andre. Det forekommer mig da ikke rigtig i Overensstemmelse med Lovens Princip, at disse Maskiner holdes uden for Loven. Med Hensyn til Bestemmelsen i § 5 om Erstatningssummens Størrelse, er jeg ogsaa enig med det ærede Medlem for Fredericia, og navnlig vil jeg gerne henstille, om det ikke er muligt at sætte en højere Minimumssum end 1,800 Kr., som staar der, og særlig er sat ind for Lærlingenes Vedkommende. Jeg finder det ganske urimeligt, at naar netop en Lærling, et yngre Menneske kommer til Skade, kan han kun faa 1,800 Kr., naar hans Beskadigelse er af den Art, at hans Arbejdsdygtighed er fuldstændig, saaledes at han altsaa ikke er i Stand til at forsørge sig selv paa nogen Maade. I dette Tilfælde er det, at han skal have 1,800 Kr. Det forekommer mig, at det er, jeg havde nær sagt — men det er maaske ikke parlamentarisk — at gøre Nar ad ham. Hvad kan han udrette dermed? Anvender han Pengene til Livrente, antager jeg højst, han kunde faa 90 Kr. om Aaret, og udbetales de en Gang for alle, saa ved jeg heller ikke, hvorledes de kunne komme ham til Nytte. Der blev i det andet Ting af et Medlem, som i meget deler min Opfatelse, stillet et Ændringsforslag, der gik ud paa, at disse Erstatningssummer i Stedet for at svinge mellem 1,800 og 4,800 Kr. skulde sættes til et bestemt Beløb for fuldstændig Invaliditet, saavidt jeg husker 3,000 Kr. Dette blev i det andet Ting opfattet som en Nedsættelse, foretagen til Ugunst for de forsikrede, og det var jo ogsaa en Nedsættelse for det højeste Beløbs Vedkommende; men saa vidt jeg ved, var det Forslagsstillerens Mening at foretage noget til Gunst for de lavest ansatte, og saa fandt han, at naar denne Lov var saaledes, at Udredelsen af hele Beløbet blev paabyrdet Arbejdsgiveren, kunde man ikke gaa med til store Forhøjelser af Byrden, man maatte tage en Mellemtung af Beløbene, og saa satte han 3,000 Kr. som fast Sum, der skulde udbetales ved fuld Invaliditet. Jeg tror, det

var heldigt at komme til noget saadant, saa at denne Minimumssum blev højere. Det forekommer mig altid at være pinligt, naar der gennem Lov er truffet en Foranstaltning, der ser ud, som den skal gavne den Befolkning, den skulde komme til gode, og det saa i Praksis viser sig, at det ikke er Tilfældet. Jeg har f. Eks. haft Lejlighed til at se i den sidste Tid — hvis jeg maa indskyde en Udenomsbetragtning — den Maade, hvorpaa Alderdomsunderstøttelsesloven bliver gennemført, og jeg synes, den bliver gennemført mere inhumant her i Kjøbenhavn end andre Steder. Naar jeg ser en hjælpeløs gammel Kvinde ikke kan opnaa mere end 10 Kr. om Maaneden eller skal slaas, saa at sige, med Myndighederne for maaske at tilkæmpe sig et Par Kroner mere, saa forekommer det mig, det er en pinlig Maade at gennemføre saadanne Love paa. Det forekommer mig næsten bedre slet ikke at lovgive end at give saadanne Bestemmelser som den, hvorved unge Mennesker, der ikke have høj Løn, ikke opnaa andet end dette ganske forsvindende Beløb. Paa det Omraade, hvor jeg her bevæger mig, er man fremkommen med en af de genialste Fortolkninger under denne Lovs Behandling. Der er oprindeligt blevet indvendt, ogsaa af mig, at de Summer, som Erstatningsbeløbene udgjorde, i det hele vare smaa, saaledes at en Arbejder, der manglede sin Erhvervsevne helt, ikke kunde forsørges dermed. Samtidigt blev der fra anden Side gjort Krav paa, at Arbejderen — hvad jeg ogsaa synes er rimeligt — selv skulde yde Bidrag til sin Forsikring og betale f. Eks. Halvdelen deraf. Her forekommer det mig at være en ganske genial Ting, der skete, idet man fra Lovens Forsvareres Side sagde: Ja, vi imødekomme jo netop begge Indvendinger ved kun at give Arbejderen Halvdelen af, hvad han egentlig skulde have; thi saa tvinge vi ham til selv at betale den anden Halvdel. Naar det er saaledes, og hvis man vil godkende denne Betragtning, hvad jeg egentlig ikke vil gøre, saa skulde man, naar en Arbejder deri har et Forsørgelseskrav paa indtil 4,800 Kr., altsaa paaregne, at han skal tegne Forsikring paa et noget lignende Beløb for at være dækket. Men saa forekommer det mig at være urimeligt over for Lærlingene, at disse, som have en meget ringe Løn eller maaske slet ingen Pengeløn, skulle afholde $\frac{1}{5}$ af Omkostningerne og kun faa $\frac{1}{5}$ af det Beløb, som for ældre Arbejdere anses for fornødent. Det gaar her, som med saa mange andre af de underlige Undtagelser, som denne Lov er